

भुटानले देश निकाला गरेपछि
अन्तर्राष्ट्रिय समुदायलाई गुहार

भाषा (प्रस) । प्रजातन्त्रको घोषणापश्चात् पनि भुटान सरकारले आफ्ना नागरिकहरूलाई बलपूर्वक देश निष्कासन गर्ने र बेपता गर्ने काम अभै गरिरहेको भन्दै भुटानी राजनीतिक दलहरूले दीर्घकालीन समाधानका लागि पहल गरिदिन अन्तर्राष्ट्रिय समुदायलाई आग्रह गरेका छन् । देश निकाला गरिएका चारजना प्रहरी हिरासामा छन् भने अरु ६ जना बेपता छन् । केही दिनअघि अमेरिकामा पुनर्वास भएकामध्ये दश जना भुटानीलाई देश निकाला गरिएको र चार्टर विमानद्वारा पारो विमानस्थल पुर्याई भुटान सरकारवाट हस्तान्तरण गरिएको थियो । अमेरिकी अधिकारी फर्किएलगत्तै भुटानले ती शरणार्थीहरूलाई मध्यरातमा सरकारी सवारी साधनमा राखी भारतीय सीमापार गराएको थियो । यसरी सीमापार गराइएकामध्ये आशिश सुवेदी, रोशन तामाङ र सन्तोष दर्जी नेपालस्थित शरणार्थी शिविरमा पुगेका थिए । त्यस्तै सोमवार राति मेचीनगर -४ स्थित मिलनटुङ्ग सीमा नाकामा भारतबाट नेपालतर्फ पैदल आउँदै गरेका ३०

वर्षीय अशोक गुरुडलाई नियन्त्रणासाठी ईलाका प्रहरी कार्यालयात कौंसेलरभित्तुमा बुध्वाडको छ । अन्य ६ जना सम्पर्कीवहीन भेनेका छु । यसरी भुयानले देश निकाला गर्ने र बेपत्ता बानाउने कार्यले आफूहरू स्तब्ध र चिन्तित भएको राजनीतिक दलका प्रमुखहरूले बताएका छु । हाल चारजना ईलाका प्रहरी कार्यालय कौंसेलरभित्तुमाको रिपोर्टमा छु । जबकि अन्य ६ जनाको अवस्था अर्भैसम्म अज्ञात छ । शरणार्थी नेताहरूले विश्वका

सबै संस्थाहरू, अन्तर्राष्ट्रिय समुदाय, एग्नेष्टी इन्टरनेशनल र विशेष गरी भारत र नेपालस्थित अमेरिकी दूतावासाहरूलाई उनीहरूको खोजी गर्न र राज्यविहीनता एवं पहिचानविहीनता हुने स्थितिबाट बचाउन अपिल गरेका छन् ।

शरणार्थी नेताहरूले पीडितहरूको मानवको रूपमा बाँच्न पाउने न्यूनतम अधिकार सुनिश्चित गर्नका लागि सहयोग गर्न , भुटानी नागरिकहरूलाई पटक-पटक

शरणार्थी बन्बबाट बचाउन , शरणार्थी समस्याको दीर्घकालीन तथा पूर्ण समाधानका लागि बहुपक्षीय वातांको विकल्प नहुँदा यथाशीघ्र यस सम्बन्धमा नेपाल सरकारको अग्रसरतामा अन्तर्राष्ट्रिय जगतको सकारात्मक पहल गर्न ,हालै भुटानबाट गलत तरिकाे निष्कासित गरिएका र तीन दशक अघिदेखि स्वदेश फर्कन लालायित सबै भुटानीहरूलाई आफ्नै देशमा सहज रूपले बस्नसक्ने वातावरण सिर्जना गर्नका लागि दीर्घकालीन समाधानको पहल र समर्थनका लागि जोडदार माग गरेका छन् ।

भूटान पिपल पार्टीका अध्यक्ष बलराम पौड्याल, डूक नेशनल काँग्रेस-प्रजातान्त्रिक अध्यक्ष रिजिन दोर्जी, भूटानी शरणाली प्रतिनिधि स्वदेश फर्की समितिका कार्यवाहक अध्यक्ष तिलक राई, भूटान स्वतन्त्र जनमञ्चका महासचिव डि. वि. सुब्बा र नेशनल रिजिस्ट्रेशनल कमिटी भूटानका संयोजक कृष्णबीर तामाङले मंगलबार सयुक्त प्रेस विज्ञापित जारी गरी ध्यानार्कषण गराएका हुन् ।

भुटानले
लखेटेका गुरुङ
पनि आइपुगे

भापा(प्रस) भुटानले लखेटेर नेपाल प्रवेश गर्न खोज्ने अर्का पूर्व शरणार्थी पनि पक्राउ परेका छन् । सोमवार राति ७:५० बजे मेचीनगर -४ स्थित मिलनटुङ्ग सीमा नाकामा भारतबाट नेपालतर्फ पैदल आउँदै गरेका व्यक्तिलाई सीमा नाकामा ड्युटिमा खटिएको सशस्त्र प्रहरी बलले चेकजाँच गर्दा परिचय खुलेनै उनीसँग कुनै पनि परिचयपत्र थिएन । आफूलाई अमेरिकाबाट फिर्ता आएको भुटानी नागरिक बताउने ३० वर्षीय अशोक गुरुङ्गलाई निम्नक्रममा लिई राति ९:०५ बजे ईलाका प्रहरी कार्यालय काँक्रेभिष्टामा बुझाइएको छ ।

यसअघि शुक्रवार तीनजना पूर्व शरणार्थी पक्राउ परेका थिए । उनीहरूलाई इलाका प्रहरी कार्यालय काँक्रेभिन्नामा राखिएको छ । अमेरिकाबाट निष्काशित भएर भुटान फर्केका १० जना पूर्व शरणार्थीहरूलाई भुटान सरकारले आफ्नो देशमा बस्न नदिए नेपालतिरै लखेटेको थियो । ती दश जनामध्ये तीन जना पानीचुवाँको हुँदै दामक नगरपालिका वडा नं. ३ बेलडाँगी शिबिर पुगेका थिए । बाँकी ६ जना भारतको पानीचुवाँकीमा बसेको हुनसक्ने आशंका गरिएको छ ।

हिंसात्मक प्रदर्शनमा संलग्न भाषाका ६ जना पक्राउ

भापा(प्रस) । दुर्गा प्रसाईको खोजी कार्य तीव्र
पारेको प्रहरीले चैत १५ गतेको राजावादीहरुको
राजधानीको हिंसात्मक प्रदर्शनमा संलग्न थप
१८ जनालाई पक्राउ गरेको छ । पक्राउ

का ४६ वर्षीय तारानाथ बोहरा , दमक ७
का ४३ वर्षीय दानबहादुर न्यौपाने , दमक
७ कै ३९ वर्षीय भानुभक्त पौडेल, ३८ वर्षीय
उमेश तामाङ र भापा बिर्तामोड २ का ४३

वर्षीय देवीप्रसाद
संग्रीला रहेका
छन् । पक्राउ परेका
संग्रीला नागरिक
बचाउ महाअभियान
केन्द्रीय सचिवालय
सदस्य तथा ऋण
एशोसिएसनका केन्द्रीय
संयोजक हुन् ।
त्यस्तै आपराधिक
उपद्रव कसूरमा
बुद्धशांति ४ की
सीतादेवी राई पनि
पक्राउ परेकी
छन् ।यता दुर्गा प्रसाईं
भापापै रहेको

पर्नेहरूमा भापाका ६ जना रहेका छन् । १८ जनामध्ये ८ जनामाथि राज्यविरुद्धको कसूर र संगठित अपराधसम्बन्धी कसूरमा म्याद थप गरी अनुसन्धान भइरहेको छ भने अरुलाई आपराधिक उपद्रव कसूरमा म्याद थपिएको छ । राज्यविरुद्धको कसूर र संगठित अपराधसम्बन्धी कसूरमा पक्राउ पर्नेहरूमा भापा कमल ३

आशंका गर्दै प्रहरीले सर्च अपरेशन जारी राखेको छ । प्रसाईंको निवास र सम्भावित क्षेत्रमा केही दिनदेखि सर्च अपरेशन जारी राखिएको इलाका प्रहरी कार्यालय बिर्तामोडका डीएसपी प्रकाश विष्टले बताए । सम्भावित ठाउँहरूमा खोजी गर्दा प्रसाईंलाई अहिलेसम्म फेला पार्न नसकिएको उनले जानकारी दिए ।

गाईपालनमा रमाउँदै पूर्व जनप्रतिनिधि

- लक्ष्मी उप्रेती

मेचीनगर । देशभित्रै प्रशस्त अवसर हुँदाहुँदै पनि रोजगारीको सिलसिलामा धेरै युवा विदेशिरहेका छन् । तर केही त्यस्ता पनि परिश्रमी छन्, जो देशभित्रै बसेर कृषिकर्म र पशुपालनमा रमाइरहेका छन् ।

भापा मेचीनगर -८ का राजकुमार कार्कीले आफ्नो जीवनका अधिकांश बसन्तहरु जनप्रतिनिधि भएर र विदेशमा श्रम गरेर बिताए । जनप्रतिनिधि हुँदाको भोगाई त ठिकै लाग्यो उनलाई तर, वैदेशिक रोजगारका लागि विदेशी भूमिमा बिताएका त दिनहरु सम्झँदा अहिले पछुतो लाग्छ ।

जनप्रतिनिधि भएर गरेका कामबाट उनी त खुसी नै थिए, तर विदेशमा पुगेर ठगिएर त्यहाँ बिताएको उमेर र समय सम्झँदा भित्रभित्रै मन बेखुस छ । उनले १२ वर्ष विदेशी भूमिमा पसिना बापे । आफ्नो परिश्रम र सीप बेचेर जीवन गुजारे । विदेशिसुअधि केही सामाजिक सेवाको काममा समेत उनी तल्लीन थिए । यही सिलसिलामा २०४८ सालको स्थानीय निकायको निर्वाचनमा तत्कालीन नगरोन्मुख काँकभिट्टा गाविसको वडा नम्बर-६ को वडाध्यक्षको टिकट पाए । जनताले उनलाई जिताएर नगरोन्मुख काँकभिट्टा गाविसको जनप्रतिनिधि बनाइदिए ।

भापा जिल्लाका दुई प्रमुख बजारहरू कौकाभिट्टा र घुलावारीलाई वि.सं. २०५३ माघ ११ गते मिलाएर मेचीनगर नगरपालिका घोषणा गरियो । तत्कालीन वडा नम्बर -२, वडा नम्बरमा -७ मा परिणत भयो । वि.सं. २०५४ को पहिलो चुनावमा नेपाली काँग्रेसका तर्फबाट काकीले वडा नम्बर -७ को वडाध्यक्षमा निर्वाचित भए । चुनावमा बाजी मारेकै कारण वडा नम्बर -७ को वडाध्यक्ष पालाई चुनाव भई वि.सं. २०५९ को असर मसान्तसम्म पढमा बहाल

रहेका थिए । जनप्रतिनिधि भएपछि वडाबासीको काम र सामाजिक कार्यमा व्यस्त बने राजकुमार ।

जतिबेला स्थानीय जनप्रतिनिधिविहीन बने, त्यसवेला उनी वैदेशिक रोजगारका लागि मलेसिया हानिए । त्यहाँ उनले १२ वर्ष बिताए ।

शुरूमा एउटा काम गर्ने भनेर एजेन्टमार्फत त्यहाँ पुगेका कार्किले पोल्ट्री फर्ममा काम पाए । दुःखसुख त्यही काम गरे । तर, त्यस काममा उनको चित्त बुझेन । 'शुरूमा एउटा काम गर्ने भनेर मलाई त्यहाँ लगियो त्यहाँ पोपेछि अर्को काममा लगाइयो' कार्किले भने- 'तर, पनि गएको ऋण तिर्नु नै थियो र, १२ वर्ष विदेश बसेर फर्के ।'

विदेशबाट फर्किएपछि उनले कृषिकर्म रोजे । विदेशमा गर्ने श्रम देशभित्रै गर्न सके मनग्य आमदानी हुने सोचका साथ कार्कीले 'कार्की

कृषि फर्म' मेचीनगर-८ दत्तारे व्यावसायिकरूपमा पशुपालन गर्न थाले । राजनीतिले मात्रै जीवन गुजारा नहुने भन्दै उनले आमदानीको स्रोतका लागि व्यवसाय गरेका हुन् । उनले राजनीति सँगसँगै पशुपालन व्यवसायलाई समेत अगाडि बढाएका छन् । जुन कुरा अरुका लागि प्रेरणा बनेको छ ।

यतिबेला गोबर सार्ने, कुटी काट्ने, दुध दुने, दुध डेरीमा पुर्याउनेदेखि गाईको स्याहारसुसारमा उनको दिन बित्ने गरेको छ । गाईपालनलाई व्यावसायिक पेशा बनाएका कार्की अहिले निकै खुशी छन् । उनी आफ्नो १०टा व्यावसायिक कृषक जन्माउ लागाइरेका छन् । उनले समय १० देखि १५ वटासम्म उठ्न जातका गाई थिए । उनको फर्ममा अहिले ५ वटा गाई छन् । कुटी ब्याउने छन् भने दुध दिदैछन् ।

कुनै बेला दैनिक ४० लिटर दूध विक्री गर्दै आएका काकौली गाईफार्मलाई विस्तार गर्ने योजना बनाएका छन् । गाईपालनलाई नै मुख्य परिचय बनाउने उद्देश्यसहित उनले यो व्यवसाय शुरु गरेका हुन् । दूध विक्रीबाट सम्पूर्ण खर्च र बैँकको किस्ता तिरिर राम्रै आमदानी हुने उनले जानकारी दिए । जनप्रतिनिधि भएर पनि कहाँ गाई पालेको भन्ने पनि निकै थिए । तर उनलाई काम गर्न लाज लागेन । 'जनप्रतिनिधि त केही समयका लागि मात्रै हो, यही व्यवसायलाई निरन्तरता दिन्छु' उनले थपे । यसैबाट आत्मसन्तुष्टि मिलेको बताउँदै उनले व्यवसायमा थप लाग्ने पनि योजना रहेको बताए । दूध विक्रीका लागि बजारको कुनै अभाव नरहेको उनको भनाइ छ ।

‘विदेशबाट फर्केपछि मैले मेरो बाटो मोडेर कृषिकर्ममा लागें, अहिले कृषिमा रमाइरहेको छु । कार्कीले भने । अहिले मेरो परिवार कृषिकर्ममा जुटिरहेको छ ।’ कृषिकर्म गरेर नमुना बन्ने सोच आएर

❖ बाँकी अन्तिम पृष्ठमा

डा. प्रेम ब. शाही, MS, FISS वरिष्ठ विशेषज्ञ - हाड, जोती, कशा, मेरुदण्ड रोग/सर्जन समन्य: जोनबाद/देश, दिगंबरनगर, ७ बजे देश	डा. विकास जैशी, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - कलेजो (हिनर) पेट, जर्बिड, हेपटाइटिस रोग तथा कलेजो प्रत्यारोपण फिजिशियन समन्य: प्रत्येक महिन्याको अगित्त आईतबार, फिर हरिपटल, काठमाडौंबाद	स्वास्थ्य सेवामा तयारी सँगै जिवनरक्षा बिरतानोड पोलिक्लिनिकल एण्ड डायग्नोस्टिक सेन्टर प्रा. लि. बिरतानोड-८ मन्दपुररोड, काभ्रे (मन्दपुरबस्स्टेण्ड अगाडि) जानकारी तथा नाम दर्ताका लागि सम्पर्क 023-591566 (Reception), 023-531242 (Pharmacy) 9807923352 / 9817094601	डा. धर्मगित भट्टराई, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - बाल रोग, ड्युग्नोलोजी (रोग प्रतिकार) एलजी बाल बाधजन्यरोग र बाल बालन्यारो मेडिसिन विज्ञ समन्य: प्रत्येक महिन्याको अगित्त शुक्रबार र शनिबार, ५ हरिपटल काठमाडौंबाद	प्रा. डा. गौरवराज ढकाल, MS, FISS वरिष्ठ विशेषज्ञ - मेरुदण्ड (स्पाइन), कशा, टाँड, गर्भ, कन्कर रोग/स्पाइन सर्जन समन्य: प्रत्येक महिन्याको दोस्रो शुक्रबार, ५ हरिपटल काठमाडौंबाद
डा. दिपायन पाण्डे, MD वरिष्ठ विशेषज्ञ - छाता, यीन, कपाल, सौन्दर्य, कुलरोग समन्य: प्रत्येक विनाबार, रिक्कन हरिपटल, दनकबाद	डा. अच्युत भक्त आचार्य, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - छाति, फोक्सो, दम, श्वासश्वास एलजी, लिम्फा तथा हृदयरोग/ पल्मोलोजिस्ट समन्य: प्रत्येक महिन्याको अगित्त शनिबार, नर्भिक हरिपटल काठमाडौंबाद	डा. उत्कर्ष कार्की, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - बालमालिका किशोरकिशोरी नशा तथा मानसिक रोग /बाल मनोविकसक समन्य: प्रत्येक महिन्याको दोस्रो शुक्रबार र शनिबार, कान्ति बाल हरिपटल, काठमाडौंबाद	डा. सन्तोष मिश्र, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - बाल तथा नरितक मेरुदण्ड, अटिजन टोडको रोग /बाल न्यूरोलोजिस्ट समन्य: प्रत्येक महिन्याको पहिलो शुक्रबार र शनिबार, काठमाडौं मेरुदण्ड कलेजबाट	डा. पुरुषोत्तम पराजुली, MS, MCh वरिष्ठ विशेषज्ञ - पिसाब, प्रोस्टेट, गुमनाम, पखरी तथा गुम रोग/युरोलोजिस्ट समन्य: प्रत्येक महिन्याको तेस्रो शनिबार, न्यूरो हरिपटल, विराटनगरबाद
डा. आलोक झा, MD वरिष्ठ विशेषज्ञ - मानसिक, नशा तथा मनोरोग समन्य: प्रत्येक महिन्याको पहिलो शनिबार, कोशी हरिपटल, विराटनगरबाद	डा. विवेक कट्टेल, MD, FRCI वरिष्ठ विशेषज्ञ - बाथरोग, संक्रमण रोग तथा फिजिशियन समन्य: प्रत्येक महिन्याको दोस्रो शनिबार, न्यूरो हरिपटल विराटनगरबाट	विशेषज्ञ OPD सेवा (प्राथम्योपचार, हृदय/किशोरी एक्स-रे/डिजिटल एक्स-रे ECG/EEG/NCT/PFT/फोनीसी) सुलभ समन्य: विहान ७ बजे देखि बेलुकी ७ बजे सम्म	डा. दिलिप न्यौपाने, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - तला रोग, ग्यास्ट्रिक, आन्द, प्लाज्मोक्राज, कुपोषण तथा कलेजो रोग/बाल न्यूट्रोपेन्टोलोजिस्ट समन्य: प्रत्येक महिन्याको पहिलो शुक्रबार र शनिबार, काठमाडौं मेरुदण्ड कलेजबाट	डा. अपार पोखरेल, MS, FIPE वरिष्ठ विशेषज्ञ - नाक, कान, घाँटी रोग/बाल तथा वर्याक ENT सर्जन समन्य: प्रत्येक महिन्याको अगित्त शनिबार, शिबिर हरिपटल, काठमाडौंबाद
डा. केशव कु. माण्डल, MD वरिष्ठ विशेषज्ञ - नज्जाति विश्वा तथा बाल रोग विशेषज्ञ समन्य: दैनिक सेवा, विहान १० बजे देश	डा. निशान भुर्तेल, MD, DM वरिष्ठ विशेषज्ञ - गुमोला (किडनी) रोग तथा गुमोला प्रत्यारोपण फिजिशियन समन्य: प्रत्येक महिन्याको दोस्रो शुक्रबार, शिबिर हरिपटल काठमाडौंबाद			डा. हरिशंकर प. यादव, MD, FIEM वरिष्ठ विशेषज्ञ - मधुमेह (सुगर), थाइराइड, हनीम रोग समन्य: प्रत्येक महिन्याको अगित्त शनिबार, विराटनगरबाट

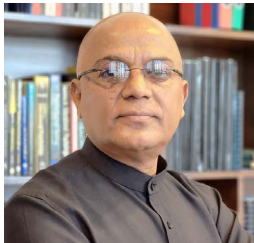
सम्पादकीय

सहकारीको समीक्षा गरौं

आज ६८औँ राष्ट्रिय सहकारी दिवस मनाइदैछ । २०१३ मा जारी भएको कार्यकारी आदेश २०१३ अन्तर्गत नेपालको पहिलो सहकारी 'ब्रह्मानपुर सहकारी ऋण समिति' लगायतका सहकारी स्थापना भए भने सहकारी संस्था ऐन, २०१६ लागू गरिएपछि कार्यकारी आदेशअन्तर्गत दर्ता भएका सहकारी संस्थाहरू यसै ऐनअन्तर्गत दर्ता भएको मानिने व्यवस्था गरियो। सहकारी संस्था ऐन २०१६ र त्यसपछि लागू गरिएका विभिन्न ऐनअन्तर्गत विभिन्न समयमा विभिन्न सहकारी संघसंस्था स्थापना भए। जसको संख्या २०१७/१८ सम्म जम्मा ३८२, २०४६/४७ सम्म ९१७ र २०६९/७० सम्म २६,७४१ पुग्यो। २०७९/८० मा दर्ता रहेका करिब ३१,७१५ सहकारीमध्ये प्रारम्भिक सहकारी संस्था ३१,३७३ र सहकारी संघ ३४२ थिए। यी विभिन्न सहकारीका ७३ लाख सदस्य थिए, जसमध्ये ५६ प्रतिशत महिला भएको अनुमान छ। यिनीहरूले ९३ हजार जनालाई प्रत्यक्ष रोजगारी दिएका थिए। सहकारीको प्रशासन, प्रवर्द्धन र नियमन गर्न विभिन्न संस्था स्थापना गरिए। २०१० सालमा सहकारी विभाग स्थापना गरियो भने २०१९ मा सहकारी प्रशिक्षण केन्द्र । २०२० सालमा सहकारी बैंक स्थापना गरियो, जसलाई २०२४ मा कृषि विकास बैंकमा रूपान्तरण गरियो। २०४८ मा राष्ट्रिय सहकारी बोर्ड स्थापना गरिएकोमा यसलाई २०८१ मा खारेज गरियो। २०५० मा राष्ट्रिय सहकारी संघ स्थापना भएको थियो, जुन २०५४ मा अन्तर्राष्ट्रिय सहकारी महासंघको सदस्य भयो। २०५७ मा कृषि मन्त्रालयलाई कृषि तथा सहकारी मन्त्रालय नामकरण गरियो भने २०६९ जेठ ५ मा सहकारी तथा गरिबी निवारण मन्त्रालय बनाइयो। २०६० मा राष्ट्रिय सहकारी बैंक स्थापना गरियो भने २०६९ मा राष्ट्रिय सहकारी नीति २०६९ जारी गरेको थियो।

मुलुक संघीयतामा रूपान्तरण भएपछि सहकारी संघ, प्रदेश तथा स्थानीय तौनै तहको अधिकार क्षेत्र राखिएकाले प्रदेश तथा स्थानीय तहअन्तर्गतका सहकारीका लागि कानुनी व्यवस्था गर्न २०७४ मा नमूना प्रदेश तथा नमूना स्थानीय सहकारी कानुनहरू निर्माण गरिए। जसअन्तर्गत प्रदेश तथा स्थानीय सरकारहरूले आआफ्ना क्षेत्रमा सहकारी कानुन तय गरी कार्यान्वयन गरिरहेका छन्। संघ, प्रदेश तथा स्थानीय तहको कार्यक्षेत्र भित्रका बचत तथा ऋणको मुख्य कारोबार गर्ने सहकारी संस्थाको नियमन गर्न २०८१ मा एक राष्ट्रिय सहकारी नियमन प्राधिकरण गठन गर्ने व्यवस्था गरिएको छ।

सहकारीको अवधारणा परापूर्वकालदेखि विकसित हुँदै आएको भएता पनि सहकारी संस्थाहरू औपचारिक रूपमा अठारौँ शताब्दीदेखि देखिन थालेको पाइन्छ। नेपालमा आधुनिक सहकारीको विकास भएको सात दशक पुग्न लागे। यस क्षेत्रमा अपेक्षित प्रगति भएको छैन। सहकारीसम्बन्धी समस्यामयिक नीतिगत, कानुनी, संस्थागत तथा नियामक सुधार गरेर आगामी दिनमा सहकारीको स्वस्थ विकास गरिनु पर्छ।

• प्रविज रेग्मी

मेरो बच्चालाई कहाँ भर्ना गरौं? यो प्रश्नले अभिभावकलाई पिरोल्ने समय आएको छ। एक शैक्षिक सत्य बुझी राखौं – स्कुलको नाम, प्रतिष्ठा वा श्रेणीले विद्यार्थीको शैक्षिक भविष्य पूर्णरूपमा सुनिश्चित गर्दैन। विद्यार्थीको सफलता र स्कुलको प्रतिष्ठा वस्तुगत रूपमा भिन्न छन्। विशेषतः विद्यालयहरूले आफ्नो विशेष पहिचान दिन त्यहाँ भएका भौतिक संरचना, सुविधाहरू, विद्यालयको परीक्षा नतिजा र अन्य आफ्ना सबल पक्षहरूलाई प्रकाशित गर्दै आफ्नो प्रतिष्ठा निर्माण गर्छन्। तिनका आधारहरूमा उच्च श्रेणीको वा औसत स्कुलका रूपमा विभिन्न सञ्चारमाध्यमहरूले जानकारी दिन्छन्।

उपर्युक्त आधारहरू एक असल स्कुलका सूचक हुन सक्छन्। तर ती सूचकहरूले आफ्ना बालबालिकालाई शैक्षिक सुनिश्चितता दिन्छन् भने प्रत्याभूतिलाई अभिभावकहरूले शतप्रतिशत आधार मान्न हुँदैन। यसलाई एक सहजै देखिने तथ्यले स्पष्ट पाछी। औसत वर्गमा पर्ने स्कुलका विद्यार्थीका शैक्षिक र विकासात्मक सफलता अनगिनी छन् र यस्तै उच्च श्रेणीका स्कुलमा पनि प्रशस्त संघर्षरत विद्यार्थी पाइन्छन्। कहिलेकाहीँ औसत स्कुलले उच्च श्रेणीलाई माथ गर्छन्।

यस तथ्यले के स्पष्ट पार्छ भने, उच्च श्रेणी र औसत स्कुलमा विद्यार्थीका शैक्षिक सफलताका अन्य आधारहरू छन्। ती वस्तुगत आधार अभिभावकहरूले पहिल्याउन सकेमा आफ्ना बालबालिकाका लागि स्कुल छनोट गर्न सजिलो हुन्छ। यो लेखमा अभिभावकहरूलाई स्कुल चयन गर्दा जान्ने पर्ने तत्वहरू उल्लेख गर्ने छु। आशा छ सहयोग पुगे छ। अनुसन्धानले देखाएअनुसार अभिभावकको वा स्कुलको साधन स्रोतको मन्यताले मात्रै शैक्षिक उपलब्धि ल्याउँदैन। तिनले शैक्षिक प्रक्रियालाई सहज बनाउन मद्दत गर्छन्। तर ती साधनहरू शिक्षा प्रक्रियासँग मेल नखाएमा निष्प्रभावी हुन्छन्। अनुसन्धान भन्छ – स्कुलको नेतृत्व सबल छ, विद्यार्थी केन्द्रित शिक्षा प्रणाली छ,

शैक्षिक संस्कृति एकबद्ध छ, अभिभावक र समुदायको सहभागिता छ भने मात्रै स्रोत साधनले परिणाम ल्याउँछ। स्कुलको वैभवता र प्रतिष्ठा (ब्रान्डिङ) लाई मात्र आधार मान्दा आम अभिभावकहरूले स्कुलको सही चयनमा त्रुटि गर्छन्। स्कुल चयनको पहिलो आधार हो – त्यहाँका विद्यार्थीका बौद्धिक विकासका लागि निर्माण गरिएको शैक्षिक कार्यक्रम। शैक्षिक कार्यक्रम अन्तर्गत स्कुलको पाठ्यक्रमको विस्तार, यसको योजना र निरन्तरको मूल्यांकन प्रणाली, तथ्यांकमा आधारित विद्यार्थी प्रगतिका अनुगमन र कार्यान्वयन छन्। यतिमा मात्र सीमित नभएर असल स्कुलका शैक्षिक कार्यक्रमले विद्यार्थीका सर्वांगीण विकासलाई पनि समेट्छन्। यस्ता स्कुलहरूले स्नातक शिक्षाको तथ्यांक प्रयोग गरेको छैन भने, त्यहाँ स्वप्रेरित भन्दा अन्य विद्यार्थीले प्राप्ति गर्ने सम्भावना अति न्यून हुन्छ। थाहा पाउनुपर्ने चौथो तथ्य हो स्कुलको संस्कृति। यसअन्तर्गत स्कुलले विद्यार्थीको पार्श्वचित्र र समावेशी सिकाइको प्रवर्द्धन, सामाजिक-भावनात्मक सीपको विकासको साथै शिक्षक र विद्यार्थीबीचको अन्तरसम्बन्ध जस्ता पक्षहरू छन्। पाँचौँ, स्कुलको शैक्षिक परिणामका सूचकहरूलाई पनि समग्रमा जानकारी लिनुपर्छ। तर यसलाई नै प्रमुख आधारका रूपमा राखेर अन्य तत्वहरूलाई छाँयामा पार्ने हुँदैन। जुन स्कुलले तत्कालका परीक्षा परिणामभन्दा विद्यार्थीको दीर्घकालीन हित हुने कार्यक्रमलाई महत्त्व दिन्छन्, ती उपयुक्त हुन्छन्। यसका साथै सिकाइ केन्द्रहरू; जस्तै पुस्तकालय, खेलमैदान, संगीत कक्षा, प्रयोगशाला इत्यादिलाई कसरी पाठ्यक्रममा समावेश गरिन्छ भन्ने जानकारी राख्नुपर्छ। शैक्षिक योजनाका ती अभिन्न भाग भए मात्र विद्यार्थीले यस्ता कार्यक्रमका लाभ उठाउँछन्, अन्यथा ती क्रियाकलापमा मात्र सीमित हुन्छन्। यस्तै, अभिभावकहरूको संलग्नताको संस्कृति कस्तो छ, उनीहरूको भूमिकालाई कुन रूपमा परिभाषित गरिएको छ र त्यसलाई स्कुलले निर्णय प्रक्रियामा वा नीतिमा कसरी समावेश गर्छ भन्ने बुझ्नुपर्छ।

अभिभावकहरूले आफूले चाहेको स्कुलको शिक्षकसँग छलफल गर्न छुट्टाउँ हुँदैन। गजब देखिने स्कुल छ, तर त्यहाँको अनुद्देशात्मक नेतृत्व पित्तलो छ र शिक्षाको ज्ञान राख्दैन भने, त्यस्ता विद्यालयमा आफ्ना केटाकेटी भर्ना गर्न उचित हुँदैन। स्मरण रहोस्, अनुद्देशात्मक नेतृत्व नै स्कुल र विद्यार्थी सफलताको अग्रणी तत्व हो।

अवलोकन गर्नुपर्छ। अभिभावकहरूले स्कुल छनोट गर्दा त्यस स्कुलले शिक्षकको पेसागत दक्षतामा गर्ने लगानीलाई नियाल्नुपर्छ। यसको प्रत्यक्ष प्रभाव विद्यार्थीमा पर्छ। कुशल शिक्षकमा जोड दिने स्कुल पछि पर्दैनन्। यस्ता स्कुलहरूले निरन्तरको पेसागत विकासमा प्रशस्त स्रोत साधन खर्च गर्छन्। शिक्षक-विद्यार्थी अनुपात १:१२ आदर्श मानिन्छ र हरेक कक्षामा २५ भन्दा कम विद्यार्थी हुनुपर्छ। गुणस्तरीय प्रगतिशील विद्यालयमा व्यक्तिगत शिक्षणका लागि यो संख्या १५ सम्म पनि भर्निन्छ। तेश्रो, स्कुलले विद्यार्थी मूल्यांकन गरेका तथ्यांकलाई कसरी प्रयोग गर्छ भन्ने जानकारी राख्नुपर्छ। स्कुल भर्तृफललाई छुट, तर शैक्षिक उपलब्धि को तथ्यांक प्रयोग गरेको छैन भने, त्यहाँ स्वप्रेरित भन्दा अन्य विद्यार्थीले प्राप्ति गर्ने सम्भावना अति न्यून हुन्छ। थाहा पाउनुपर्ने चौथो तथ्य हो स्कुलको संस्कृति। यसअन्तर्गत स्कुलले विद्यार्थीको पार्श्वचित्र र समावेशी सिकाइको प्रवर्द्धन, सामाजिक-भावनात्मक सीपको विकासको साथै शिक्षक र विद्यार्थीबीचको अन्तरसम्बन्ध जस्ता पक्षहरू छन्। पाँचौँ, स्कुलको शैक्षिक परिणामका सूचकहरूलाई पनि समग्रमा जानकारी लिनुपर्छ। तर यसलाई नै प्रमुख आधारका रूपमा राखेर अन्य तत्वहरूलाई छाँयामा पार्ने हुँदैन। जुन स्कुलले तत्कालका परीक्षा परिणामभन्दा विद्यार्थीको दीर्घकालीन हित हुने कार्यक्रमलाई महत्त्व दिन्छन्, ती उपयुक्त हुन्छन्। यसका साथै सिकाइ केन्द्रहरू; जस्तै पुस्तकालय, खेलमैदान, संगीत कक्षा, प्रयोगशाला इत्यादिलाई कसरी पाठ्यक्रममा समावेश गरिन्छ भन्ने जानकारी राख्नुपर्छ। शैक्षिक योजनाका ती अभिन्न भाग भए मात्र विद्यार्थीले यस्ता कार्यक्रमका लाभ उठाउँछन्, अन्यथा ती क्रियाकलापमा मात्र सीमित हुन्छन्। यस्तै, अभिभावकहरूको संलग्नताको संस्कृति कस्तो छ, उनीहरूको भूमिकालाई कुन रूपमा परिभाषित गरिएको छ र त्यसलाई स्कुलले निर्णय प्रक्रियामा वा नीतिमा कसरी समावेश गर्छ भन्ने बुझ्नुपर्छ।

अभिभावकहरूले आफूले चाहेको स्कुलको शिक्षकसँग छलफल गर्न छुट्टाउँ हुँदैन। गजब देखिने स्कुल छ, तर त्यहाँको अनुद्देशात्मक नेतृत्व पित्तलो छ र शिक्षाको ज्ञान राख्दैन भने, त्यस्ता विद्यालयमा आफ्ना केटाकेटी भर्ना गर्न उचित हुँदैन। स्मरण रहोस्, अनुद्देशात्मक नेतृत्व नै स्कुल र विद्यार्थी सफलताको अग्रणी तत्व हो।

अटिजम वा संस्कारगत त्रुटि छन् भने पनि ती विद्यार्थीहरूको शैक्षिक सफलता न्यून हुन्छ। यस अवस्थामा स्कुलमा उपचारात्मक शिक्षा छ कि छैन भन्ने थाहा पाउनुपर्छ। सिकाइ कठिनाई (लर्निङ डिसेम्बिलिटी) भएको थाहा नहुँदा, जस्तै डिस्लेक्सिया (हिज्जेमा, पढ्नमा बारम्बार त्रुटि हुने) अवस्थालाई विद्यार्थीको लापरवाहीको रूपमा लिँदा, उनीहरूको शैक्षिक प्रक्रिया खल्बलिने हुन्छ। उपचारात्मक शिक्षाले यसलाई सघाउँछ। अभिभावक र स्कुलको सम्बन्ध सुमधुर नभएमा, अभिभावकहरूले आफ्ना नानी जाने स्कुलका शिक्षकमाथि विश्वास नगरेमा, वा स्कुल र शिक्षकका बारेमा आफ्ना नानीहरूसँग नकारात्मक टिप्पणी गरिरहेमा, विद्यार्थीले आत्मविश्वास गुमाउन सक्छन् र शैक्षिक सफलतालाई विपरीत दिशामा धकेलिदिन्छन्। उत्कृष्ट स्कुल छ तर विद्यार्थीमा आन्तरिक प्रेरणा वा सिकाइको मूल्यको अभाव छ, भावनात्मक चोटहरूले शिक्षित बनाएको अवस्था छ, अभिभावकले दिने समयको अभाव छ, अध्ययनको बानी विकास भएको छैन, घरमा समय व्यवस्थापनको समस्या छ भने पनि विद्यार्थी सफलतालाई असर गर्छ। 'राम्रो विद्यालयमा राखेको छु, हाम्रा नानीहरूको शिक्षाको जिम्मा सबै स्कुललाई नै सुम्पेको छु' भन्ने धारणा राख्ने अभिभावकहरूले पनि विद्यार्थीको सफलता अवरोध गर्छन्। यस्तै, अभिभावकले स्कुलमा दिने अत्यधिक दबाव वा अपेक्षाले पनि बालबालिकाको शैक्षिक उन्नति प्रतिगमनतिर लम्छ। सन्तुलित स्कुल, जसले विद्यार्थीका सामाजिक, भावनात्मक, शारीरिक र बौद्धिक पोषण गर्न सक्छ, तिनले विद्यार्थीको सफलता सुनिश्चित गर्न सक्छन्।

स्कुलको विद्यार्थी सफलतामा अवश्य पनि अहम भूमिका हुन्छ। यो सत्य हो। तर मातापिता, घरपरिवार र वातावरणको सकारात्मक समर्थनमा मात्रै। तसर्थ प्रतिष्ठा, श्रेणी, विज्ञापन वा हल्लाका भरमा विद्यालय चयन गर्ने हुँदैन। सबै आयामलाई तुलनात्मक विश्लेषण गरी निर्णय गर्नु उचित हुन्छ। सारांशमा विद्यालय छनोट गर्दा यी कुरामा ध्यान दिनुपर्छ – विद्यार्थीको आवश्यकता सही रूपमा सम्बोधन गर्न सको। गुणस्तरीय विद्यार्थी-केन्द्रित शैक्षिक कार्यक्रम र दक्ष शिक्षक भएको। सबल अनुद्देशात्मक नेतृत्व भएको। अभिभावकलाई सम्मिलित गर्ने। असल भौतिक संरचना र सुविधा सहितको, विद्यार्थीको सर्वांगीण विकास गर्न सको स्कुल उत्तम हुन्छ ।

ज्येष्ठ नागरिकप्रतिको दायित्व

जना व्यक्ति (१० प्रतिशत) ६५ वर्षमाथिको देखाएको छ । प्रतिवेदनले यस्तो जनसंख्या सन् २०५० सम्ममा विश्वभरि नै प्रतिष्ठ जना व्यक्तिको एक जना ६५ वर्ष (१६ प्रतिशत) भन्दा माथिको हुने अनुमान गरेको छ । सार्क राष्ट्रमा ६० वर्षमाथिको उमेर समूहको जनसंख्या ६.९४ प्रतिशत रहेको तथ्याङ्क छ । नेपालमा पनि ज्येष्ठ नागरिकको जनसंख्याको कुल जनसंख्याको अनुपात बढ्दो छ । विसं २०५८ देखि २०६८ सम्म वार्षिक जनसंख्या वृद्धिदरको तुलनामा ज्येष्ठ नागरिकको वृद्धिदर तीन गुणाले वृद्धि भएको थियो ।

विसं २०६८ देखि २०७८ सम्म आइपुग्दा १० वर्षमा ज्येष्ठ नागरिकको संख्या ३८.२ प्रतिशतले बढेको छ । हाल नेपालमा ज्येष्ठ नागरिकको संख्या कुल जनसंख्याको १०.२१ प्रतिशत अर्थात् २९ लाख ७७ हजार ३१८ छ । सामाजिक सुरक्षा भत्ता प्राप्त गर्ने सम्भाव्य उमेरको जनसंख्या ५.२३ प्रतिशत रहेको छ । जनसंख्याको वार्षिक औसत वृद्धिदर ०.९२ प्रतिशत रहँदा ज्येष्ठ नागरिकको वार्षिक वृद्धिदर ३.५ प्रतिशत रहेको छ । प्रजननदर घट्दै गइरहेको छ भने औसत आयु बढिरहेको छ । युवापुस्ता पनि बिदेसिने क्रम तीव्र छ । यस अवस्थाले निकट भविष्यमा नै नेपाल पनि वृद्ध समाजमा परिणत हुन सक्ने सङ्केत गर्दछ ।

एकातिर बढ्दो सहरीकरण, औद्योगीकरण, आन्तरिक बसाइँसराइ, अध्ययन तथा

कामकाजमा व्यस्त जीवनका कारण परिवारमा ज्येष्ठ नागरिक एक्लो हुँदै गइरहेका छन् । स्वायत्तपूर्ण भावना र आधुनिक जीवनशैलीका कारण ज्येष्ठ नागरिक सहाराविहीन भएर बाँच्न बाध्य र विवश छन् । ज्येष्ठ नागरिकको अधिकारको संरक्षण र संवर्धन गर्ने जिम्मेवारी स्थानीय तहलाई स्थानीय सरकार सञ्चालन ऐन, २०७४ ले प्रदान गरेको छ । साथै स्थानीय तहले ज्येष्ठ नागरिक सेवा केन्द्रको स्थापना र सञ्चालन गर्न सक्ने व्यवस्थासमेत रहेको छ । ज्येष्ठ नागरिक दिवा सेवा तथा मिलन केन्द्र स्थापना र सञ्चालनका लागि अनुदान उपलब्ध गराउने कार्यविधि, २०७६ रहेको छ । प्रदेश तथा स्थानीय तहमा ज्येष्ठ नागरिकलाई शुल्क लिई वा नलिई पालनपोषण वा हेरचाह गर्नका लागि वृद्धाश्रम, दिवा सेवा केन्द्र, त्यस्तै गरी ज्येष्ठ नागरिकसम्बन्धी नियमावली, २०६५ अनुसार ज्येष्ठ नागरिकको वर्गीकरण गरेको छ । यस अन्तर्गत वरिष्ठ ज्येष्ठ नागरिक, असहाय, अशक्त र एकल ज्येष्ठ नागरिक भनिएको छ ।

आश्रममा रहेका कतिपय ज्येष्ठ नागरिक जीवनयापन गर्ने कुनै आधार, आयस्रोत वा सम्पत्ति नभएका र कसैका छोराछोरी विदेशबाट फर्केर घर नआउने भएका जग्गाजमिनमा पनि खेतीपाती गरी खान नसक्ने हुँदा सरकारद्वारा सञ्चालित सुविधासम्पन्न आश्रममा बस्ने चाहना व्यक्त गर्ने ज्येष्ठ नागरिक रहेको पाइन्छ । जीवित देवता समान रहेका बाबाआमालाई

घरबाट निकाली वृद्धाश्रम पुर्‍याउने, उचित लालनपालन, स्याहारसुसार नगर्ने, गैरनैतिक चरित्र, गैरजिम्मेवार, यान्त्रिक चरित्र भएका मानवीयता र संवेदनशीलता नभएका सन्तानको मात्रामा वृद्धि हुँदै गएको छ ।

एकातिर विदेशमा बसी स्वदेशमा आमाबाबाको खोजी नगर्ने सन्तानकै कारण ज्येष्ठ नागरिक एक्लो हुँदै गएका छन् । चिन्ताजनक पक्ष त चाहेर या नचाहेर पनि जिउँदा प्रयोगशाला वृद्धाश्रममा जान विवश र बाध्य भएका घटना रहेका छन् । अर्कातिर घरपरिवार, सन्तानबाट ज्येष्ठ नागरिकमाथि हुने, हेला, घृणा, तिरस्कार, दुर्व्यवहारलगायतका यावत् समस्याले गर्दा हाम्रो मुलुकमा ज्येष्ठ नागरिकका समस्या दिनप्रतिदिन थपिँदै जीवन कष्टकर बन्दै गएका छन् । कुन स्थानका ज्येष्ठ नागरिकको समस्या के कस्तो भनी आवश्यकता पहिचान नै नगरी एउटै बास्केटमा सेवा सुविधा प्रदान गरिएको छ । तीन तहका सरकारले गरेका लोकप्रिय कार्यक्रमले जायद्वारमा रहेका ज्येष्ठ नागरिकका समस्यालाई सम्बोधन गर्न नसकी जस्ताको तस्तै रहेको छ ।

सरकारले ज्येष्ठ नागरिकको अधिकारको हकहितको संरक्षणका लागि नीतिगत तथा कानुनी, संस्थागत र कार्यक्रमगत व्यवस्था विद्यमान रहेको छ । मुलुकी देवानी (संहिता) ऐन, २०७४ मा छोराछोरीको आमाबाबुप्रतिको कर्तव्यबारे विभिन्न व्यवस्था उल्लेख गरेको

छ । आज उनी वृद्धवृद्धा आफैंले जन्म दिएका सन्तानबाट हेला, दुर्व्यवहारको सिकार, अपहेलित भएर बाँच्नु परेको छ । उमेर दब्दै जाँदा भन्न पारिवारिक स्नेह, उचित स्याहारसुसार, माया, ममता र सम्मानको खाँचो पर्दछ । विडम्बना अपहेलित, शारीरिक, आर्थिक र यौनजन्य दुर्व्यवहारको सिकारसमेत बन्न पुगेका छन् । संविधानको धारा ४१ ले ज्येष्ठ नागरिकलाई राज्यबाट विशेष संरक्षण तथा सामाजिक सुरक्षाको हक हुने व्यवस्था छ । वृद्ध भत्तासमेत छोराछोरीले खाइदिने, आफूखुसी प्रयोग गर्न नपाउने अवस्थासमेत रहेको छ । ज्येष्ठ नागरिकलाई दिनभरि हेरचाह र स्याहारसुसार गर्नका लागि दिवा सेवाको स्थापना गर्ने भन्ने व्यवस्था कानुनमा रहेको छ । धेरै जसो स्थानीय तहले पनि दिवा सेवा केन्द्र स्थापना गरेको देखिन्छ ।

पालो सबैको घुमिफिरी आउँछ भने भैं ज्ञानका पुञ्ज, जिउँदो इतिहासलाई उचित पालनपोषण, स्याहारसुसार गरी उनीहरूको अथाह ज्ञानको सागरलाई प्रयोग गर्न सिकौं र सिकाउँ । आमाबाबाप्रतिको आफ्नो दायित्व बिसिने सन्तानलाई कानुनी कारबाहीमा ल्याई उत्तरदायी बनाउन सबैले पहल गरौं । तिनी तहका सरकारले स्थान अनुसार ज्येष्ठ नागरिकको आवश्यकता पहिचान गरी नीति, योजना कार्यक्रम र बजेटको प्राथमिकतामा राखी ज्येष्ठ नागरिकको मर्यादित जीवनका लागि विशेष जोड दिन आवश्यक छ ।

तपाईं जहाँ भएपनि प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

पुग्न पाइल

लगइन गर्नुहोस

www.pratidindaily.com

विश्वमा हाल ज्येष्ठ नागरिक (६५ वर्षमाथिका) को संख्या बढ्दो क्रममा रहेको संयुक्त राष्ट्रसंघले सन् २०२३ मा तयार पारेको प्रतिवेदनमा उल्लेख गरेको छ । सन् २०२१ मा प्रति १० जनामा एक

आजको राशिफल	मेष आज भाग्यले विभिन्न अवसर जुराउनेछ । श्रमको उचित मूल्याङ्कन हुनेछ । नोकरीबाट मानसम्मान मिल्नेछ । वस्त्र लाभ पनि हुनसक्छ । वृष मिथुन आज छोटो दुरीको लाभदायक यात्रा हुनेछ । राज्यबाट मान सम्मान मिल्नेछ ।	कर्कट धर्मकर्म तथा समाजसेवामा मन लाग्नेछ । वाहन सुख पनि मिल्नेछ । आज स्वास्थ्य तथा सौन्दर्यतामा धन खर्च हुनेछ । अरुको लागि दौडधुप गर्नु पर्नेछ । सिंह कन्या चोटपटक पनि लाग्न सक्छ । मन कमजोर रहन सक्छ ।	तुला आज शुभकार्यमा सहभागिता जनाइने छ । महिला वर्गबाट विशेष सहयोग मिल्नेछ । पुँजी बजारमा सफलता मिल्ने छ । आर्थिक क्षेत्र राम्रै होला । वृश्चिक धनु आज प्रेम र मित्रताको बन्धन कसिने बेला छ । नयाँ कार्यको योजना बल्नेछ ।	मकर आतिथ्यपूर्ण सम्मान पाइएला । वैदेशिक कार्य अघि बढ्नेछ । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छाउला । भाग्यले विभिन्न अवसर जुराउनेछ । कुम्भ मिन् स्वास्थ्यमा सुधार आउला । शुभ कार्यको चर्चा पनि चल्नेछ ।
----------------------	---	---	---	---